

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Parafii [x] w W.
przeciwko A. Oddziałowi Terenowemu w P.
oraz Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych
w P., Staroście O. i Wojewodzie (...)
o przywrócenie własności nieruchomości, ewentualnie o przyznanie
nieruchomości zamiennej, ewentualnie o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o przejęciu przez Państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw i utworzeniu Funduszu Kościelnego (Dz. U. Nr 9, poz. 87 ze zm.; dalej „ustawa z 1950 r.”), jednak tezy o przekroczeniu kompetencji w ustaleniu, czy nieruchomość stanowi gospodarstwo rolne proboszcza, nie wspiera żadnymi wywodami prawnymi. Ponadto wskazać trzeba, że na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy wprawdzie nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym problemów stanowiących podstawę wskazanej we wniosku o przyjęcie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej może dojść bowiem jedynie wtedy, gdy wskazane

przez skarżącego podstawy skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i sformułowanie na nie odpowiedzi; Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Wskazanie zatem przez skarżącego we wniosku o przyjęcie na naruszenie art. 4 ust. 5 ustawy z 1950 r., wobec nie podniesienia w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia powyższego przepisu w sposób wskazany we wniosku, przesądza o zakwalifikowaniu tego argumentu jako pozostającego poza granicami zaskarżenia i wobec tego nieistotnego dla rozstrzygnięcia sprawy.

Pozostałych natomiast wywodów odnoszących się do celu postępowania regulacyjnego określonego w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2011 r., Nr 18, poz. 89; dalej „ustawa z dnia 17 maja 1989 r.”) skarżąca nie odnosi do konkretnych przepisów prawnych stanowiących podstawę dochodzonego roszczenia. O oczywistej wadliwości stanowiska Sądu Apelacyjnego nie mogą świadczyć już *prima facie* ogólne i wyrywkowo przytoczone zdania z uzasadnień wskazanych trzech wyroków Sądu Najwyższego dotyczących odmiennych zagadnień prawnych, z pominięciem tych judykatów, które wprost odnoszą się do zagadnienia zakresu normy zawartej w art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy i celu postępowania regulacyjnego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2015 r., IV CSK 90/15, nie publ. i z dnia 9 grudnia 2015 r., II CSK 33/15, nie publ.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Szczegółowa analiza wniosku nie pozwala

na stwierdzenie, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa materialnego lub przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*. Twierdzenia skarżącej w świetle motywów zaskarżonego wyroku mogą wskazywać jedynie na skomplikowany stan sprawy i istnienie wątpliwości, których skarżąca nie podniosła w ramach przesłanek określonych w art. 398⁹ pkt 1 i 2 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 i 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.